

EL QUE CAL FER PER LA PAU

L'Amèrica de Trump i Israel ataquen Iran

El príncep de la pau ha iniciat la setena guerra des que va tornar al poder. Aquesta vegada, al costat de l'altre poeta de la pau, en Netanyahu. La finalitat d'aquesta nova guerra contra Iran no podia ser altra que aconseguir la pau. Bombardejar Iran sembla, a primera vista, menys ofensiu que fer-ho a Gaza, per exemple. El govern de Khamenei fa poques setmanes ha cobert de cadàvers els carrers de tot el país; però, és clar, cal diferenciar el que és un govern i el que és el seu poble. Khamenei ja és mort. S'acaba la guerra? No. Amèrica i Israel tenen altres plans.

Vivim en un món en flames. Tot just dos dies abans d'esclatar la nova guerra d'Iran, Pakistan i Afganistan inauguraven el seu propi conflicte. D'altra banda, segueix la matança sionista, el genocidi, a Gaza i a tota Palestina, dia sí dia també. Incloses parada i fonda a Caracas (per un assumpte), fa mig any que els EUA, en la seva interminable guerra "contra la droga" —però sempre a favor del petroli— dispara, excepte turistes, tot el que alena i neda pel Carib i el Pacífic tropical oriental. Fa res es complia el quart aniversari de la invasió russa d'Ucraïna. Etcètera.

Però, ah, l'Orient Mitjà! Aquesta regió inventada pel vell imperialisme britànic... Només una ràpida ullada al mapa deixa clara la situació d'aquell racó de terra (d'uns 7 milions de km² i 500 milions d'habitants): una colla de països, molts fronterers entre ells, dispa-

rant-se recíprocament. Però Occident no hi té res a veure, d'acord? Hi ha tantes raons geopolítiques, com es diu ara, per a explicar aquesta tensió, que es fa certament difícil entreveure una solució a curt termini.

Podria semblar que la religió, com sempre i, especialment, en aquesta part del món, enceta les primeres i històriques tensions, ja que el Pròxim Orient és el bressol de les grans religions abrahàmiques —judaisme, cristianisme i islamisme (sense comptar amb la profunda divisió entre sunnites i xiïtes, en el si d'aquest darrer). Massa religió. També, i cada cop més, al Despatx oval.

Però, més enllà de la tradició espiritual de la regió, aquesta és, a més, com és ben sabut, un niu d'influències re-

partides i, sobretot, d'interessos econòmics. Aquest conjunt, diguem-ne, material —mundà i terrenal, més que no pas místic— és el punt per on hem de començar a entendre aquest conflicte.

D'una banda, Israel tem la presència de l'Iran, el seu gran enemic des que la revolució de 1978 despatxà la sardineteta del xa, rei de reis, llum dels aris i la mare que el va parir. De l'altra, en Trump dona suport als sionistes i —no es podia saber— ha enterrat definitivament les seves vanes promeses de pau i de tranquil·litat per als estatunidencs: més enllà dels primers bombardejos, Iran potser en la seva desesperació —o potser sabent perfectament el que es fa perquè porta mig segle preparant-se per a aquest moment— no s'ha limitat a respondre a Israel, sinó que ha posat en el punt de mira qualsevol base i objectiu americà que es trobi a l'abast del seu gens menyspreable armament —també en països, fins ara, aparentment no implicats. Està clar, el ianqui d'or haurà de respondre. Iran no és Veneçuela.

Greu, molt greu la situació del conflicte. Probablement ningú no en pugui preveure les conseqüències. Una guerra que ve de lluny, tot just acabada d'esclatar, gràcies una vegada més, com no, als grans prínceps de la pau, en Trump i en Netanyahu.

